

1 Jan. 1851; thi det er i dette Lovforslag, at Fourageffat og Marschpenge fordeles lige paa alt Hartkorn, uden nogen Forffjel paa, om det er privilegeret eller uprivilegeret Hartkorn. Men affeet derfra, troer jeg rigtignok, at det privilegerede Hartkorns egne Besiddere vilde være meget ilde tjente med, at der lægges saa stor Vægt paa Loven angaaende Hestes Udredelse, at man, for at være vis paa at blive fri for den nu gjældende Bestemmelse om Rytterhestehold, skulde forkaste den nærværende Lov. Den høitærede Taler, hvem jeg med disse korte Bemærkninger har tilladt mig at imødegaae, sagde ogsaa, troer jeg, at dette hele Spørgsmaal om Udredningen af Heste i sig selv er af mindre Betydning, og navnlig paa ingen Maade kan sammenlignes med det forøgede Bidrag, som skulde svares i Fremtiden til Fourageffat og Kjørselsbidrag; men, selv om det var meget betydeligere, saa troer jeg, at vi Alle ville staae os vel ved at behandle og fremme den nærværende Sag særskilt, og lade os nøie med det Resultat, som det har været muligt at opnaae, uden at see hen til, hvad der kunde være opnaaet, naar denne Sag tidligere var bleven afgjort af den forrige Regjering, hvilket maaffee kunde have været Tilfældet, og uden at see hen til, hvilke Dusker man kunde have med Hensyn til Sagens Afgjørelse paa dens nærværende Standpunkt.

Orsted: Naar den høitærede Finanzminister bemærkede, at det vistnok siden 1842 var udtalt som et almindeligt Folkeønske, at Forffjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn skulde bortfalde, saa nægter jeg ikke, og har ogsaa erkjendt, at der er visse Phænomener, der synes at tale derfor; men det kommer upaatvivleligt af aldeles urigtige Forestillinger om den historiske og rettlige Begrundelse af de omhandlede Fordele, som man har vidst

at indgyde Folket, og jeg troer, at det ikke vil være vanskeligt at bringe en almindelig Erkjendelse tilveie om, at man deri har feilet, i Særdeleshed naar man opnaaer det store, vigtige Gode, at der i de communale Forhold ikke bliver den Forffjel tilbage, som hidtil har været mellem det privilegerede og uprivilegerede Hartkorn, og, om man vil, at Forffjellen med Hensyn til Befattningen udjevnes, men mod en Erstatning, der gjør, at denne efterhaanden vil blive glemt, hvilket egentlig ikke behøves for dem, der virkelig kunne oversee Forholdene i deres historiske og rettlige Sammenhæng, — da Sagen, saaledes betragtet, ikke indeholder det Allermindste at beklage sig over for dem, som nu komme i Besiddelse af Eiendomme med uprivilegeret Hartkorn, men som ikke faae den Fordeel, som de, der have erhvervet privilegeret Hartkorn, hvilke som Følge af Privilegiet ere blevene kjøbt, leiede, forpagtede eller tagne i Pant til et større Beløb. Jeg antager det ogsaa for at være meget betænkeligt at rette sig efter en saadan Stemning, som viser sig med megen Styrke, men ingen virkelig retlig Begrundelse har, og jeg tvivler ogsaa meget paa, at Besidderne af privilegeret Hartkorn ville ved en saadan Afgjørelse, som den her omhandlede, sikkes mod videre Angreb paa deres Rettigheder. Derfor dette Synspunkt rodfæster sig hos Folket, som med ikke lidet Eftertryk har udtalt sig i Folkethinget, at det er en blot Raade, man viser Eierne af det privilegerede Hartkorn, ved at de faae et Slags Erstatning, og at derved de uprivilegerede Besiddere endogsaa ere blevene forurettede, vil det fra deres Side være Bevæggrund til yderligere at angribe disse Rettigheder, ligesom ogsaa omvendt det privilegerede Hartkorns Eier, ved paa eengang at tabe saa mange af de Rettigheder, de hidtil vare i Besiddelse af, ville finde sig krænkede derved.